

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fascicvlvs Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 11. De æternitate pœnarum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

Ierem. 6. 28

Propheta: *Catonas lignos contrivisti, factus pro-*
reas, q. d. Jugum suave Dei excusisti? Jugum & onus, re-
 tolerabile infernalis pœnæ portabis. Hæc de peccatis au-
 sus, quas miseri Damnaati patientur, dicta sufficiunt ad
 ta veritatem Divini oraculi: *Congregabo super eos omnia v-*
la. Confarcinabo & congregabo, inquit Deus, omnia
 generis pœnas & mala in pœnam & vindictam cogitatorum
 meorum. *Quis ita audax erit, vt Deum habere*
inimico? vt vindictæ eius æternus sit scopus? & tempore
 tot tantisque intolerabilibus pœnis se subiciat, quod
 possibile, Christianum aliquem reperiri in hoc heret. Hæc
 qui firmiter has horrendas & æternas pœnas sempiternas
 credat, & non timeat, nec tremat, nec sit sollicitus: cur
 lute sua, sed omnis curæ & sollicitudinis expertus
 si esset incredulus? *Quomodo hæc duo simul stare possunt?*
 sunt: fides certa ex vna parte, & peccata ex altera
 coniungit vnitque res ad eò disparatas, & contrarias?
 Erit sanè persona discursus expertus, cuius
 iudicium est, nec cerebrum. Fides certa datur de
 tate ignis, & ridetur, ioco & ludibrio habetur, & vanitas
 est, qui de super cogiter? *Quid stupemus? ubi somnum*
est iste, qui nos eludit, somnus? qua est ista, qua nos quæ d-
obliuio lethalis *Quomodo viuimus ita stupidi? quomodo*
 iste, qui nos tenet oppressos, lethargus mortalis? *Quomodo*
 igitur instituamus sapientem, & cum fide certa ad duram
 sanctum Timorem & Amorem Dei, media, vixit maiu-
 tentissima ad pœnas æternas euitandas.

s Chrysof.
serm. 124.

De aternitate pœnarum.

CAP. XI.

Ut clariùs percipiamus, quàm magnum
 pœna æterna, primò breuiter considerabimus
 æternitas in seipsa. *Æternitas est vna duratio sine*
mino, & sine fine: est duratio interminabilis. Duratio
 quæ declaratur, explicaturque per vnum Semper
 vnum Nunquam: est vnum Semper, quod nunquam
 ber finem, & vnum Nunquam, quod semper durat
 Semper, quod non nisi per vnum Nunquam
 potest; & vnum Nunquam, quod declari nequit

semper. Enimvero si interroganti: quid est Semper, responderis: est duratio centum annorum, aut milium annorum, aut millium millium annorum; responsio autem sufficiens erit, quia longè & infinitè diuturnior est. Vnde, ut quæsito satisfacias, coactus eris dicere: est duratio quædam, quæ nunquam finit. Similiter, si interrogatus fueris, quid est Nunquam; non satis erit respondere: est duratio quædam tanti aut tanti determinati temporis: sed dicere tenebris: est vnum non esse semper, vnum non esse per semper, quod semper durat. Hæc igitur est natura & essentia æternitatis, vnum est Semper, & vnum Nunquam. Hinc communiter definitio: Est circulus, cuius centrum est Semper, & circumferentia Nunquam. Ex hac æternitatis essentia tres proprietas deduntur.

Prima proprietas Æternitatis.

Prima est, quod subiectum, in quo reperitur, reddat æternum. Si vnitur cum pœna, pœna erit infinita: si cum premio, infinitum erit præmium. Exempli gratia: febris, quæ durat vno die, est malum aliquod: quæ durat duobus diebus, maius malum; quæ durat infinitis diebus, est infinitum malum. Idem asseretur de præmio: gaudium durans vno die, est bonum: quod durat duobus diebus, maius bonum est: quod infinitis diebus durat, infinitum bonum est. Quamobrem omnes pœnæ Inferni, quia sunt æternæ, infinitæ sunt: cuncta Paradisi gaudia, quia æterna, infinita sunt. Ita, vt idem sit æternitas, quod infinitas, infinitas in seipsa, & facit infinitum torum id, quod ei vnitur & coniungitur. Hinc etiam sequitur, quod eadem æternitas nos summè miseros, summèque felices efficere valeat. Æternitas cum pœna, qualis est in Inferno, summa miseria: Æternitas cum gaudio, qualis reperitur in cælo, summa felicitas. Si interrogaueris Damnos, quodnam sit illud malum, quod complet omne malum, eosque reddit summè miseros? Respondent, Æternitas: si idem quæsitum propolueris cæli Incolis, quodnam sit bonum illud, quod perficit omne bonum, eosque efficit summè felices? Respondent: Æternitas. O Æternitas, principium & causa summi mali

CONSILI
DEREI
V
V

mali, aut summi boni : Beatus & felix ille, qui
in bono statu, : miser & infelix iste, qui te in
suscipit.

Secunda proprietas Æternitatis

Secunda est, quod præsens faciat (præsens
id est, quod est futurum præsens realiter. Quia
Æternitate affirmatur : est tota simul : non est
vna, veluti est tempus ; sed est simultanea & con-
temporaliter & in apprehensione. Ideò cognitio
temporum, quæ mensuratur æternitate, non potest
tempus duntaxat ; sed etiam futuras, quæ succedunt
per totam Æternitatem, apprehendet, sentietque
omnes essent præsentes. Pari ratione Sancti
non propter gaudium præsens tantum beati-
tudinem etiam propter futurum, quod quasi succedunt
per totam Æternitatem. In hac vita, ubi ad
stræ mensurantur tempore, non experiri possunt
simul. Laetitiam & tristitiam, crastinâ die futuram
habebit hodie, sed cras : hodierno sufficit
sua, nec cogitatur de die sequenti. At Æternitas
prehendit, amplexatur & vnit simul omnia
omnia gaudia, omnes afflictiones & miseras : & quæ
non sint simul in esse reali ; sunt tamen simul in
apprehensione, in perceptione, & in dolore.

Math. 6.

Tertia proprietas Æternitatis

Tertia proprietas est, quod duratione, vbi
duratur, reddat immobile & immutabile : ac proprie-
tas semper vna & eadem est, nec vnquam
sua infinitate. Adde, de Æternitate, quod de
illis, semper remanebit eadem. Et quemadmodum
de Deo, quod sit immutabilis, quia nihil
nihil ab eo auferri potest ; ita si Æternitati adderetur
millium annorum, non propterea cresceret : si
surripias, non propterea deficeret : sed semper
eadem, tota, integra, & invariata in sua infinitate.

Hæc de Aeternitate in seipsa spectata: eadem, ut ap-
 plicata pœnis Inferni, jam consideranda est. In hoc
 consistit summum malum Inferni, quod totum id,
 quod unquam ibidem reperitur, sit æternum: æterna pri-
 vatio Dei, æternæ pœnæ sensus, æternus carcer, æternus
 gnis, æternus vermis conscientiæ, æterna societas Dæ-
 monum, æternus dolor, æterna mors, æterna damnatio,
 æterna & summa Damnatorum miseria. Ibi miseri pec-
 catores nil aliud cogitant & contemplantur nisi Aeterni-
 tatem: quod patiuntur, est Aeternitas: in Aeternitate
 vivunt & semper moriuntur: in Aeternitate ardent abs-
 que villo fine: in Aeternitate affliguntur, in Aeternitate
 semper damnati sunt.

Miseri & infœlices Dammati, ecqui sunt sermones &
 voces vestre? quid dicitis; quid loquimini? ubi loqui-
 mini? Duo verba sola: *Semper*, & *Nunquam*. *Semper*
 ardeunt, nunquam finient; semper miseri, nunquam fœ-
 lices: semper damnati, nunquam beati; semper in do-
 lore, planctu, & miseria, nunquam sine illis. *O Semper*,
 & *Nunquam!* Hæc sunt duo clavi acutissimi, qui conti-
 nuo vestra transfigunt viscera, neque vnicui duntaxat
 momento ab illis vos liberare potestis. *O Semper*, quod
 nunquam habebis finem! *O Nunquam*, quod semper
 durabis!

Alia Aeternitatis proprietates.

Verum ad alias miseras Aeternitatis Damnatorum
 transsum faciamus. Omnis pœna, quæ est in Inferno,
 infinita est, & dupliciter infinita: infinita in cruciatu, &
 infinita in duratione. Et si qualibet earum sola esset,
 summum malum, quid erunt simul unitæ? Si quis in hæc
 via adjudicatus esset nostro igni, ut eodem æternum
 concremaretur, infinita esset pœna, infinitum malum: &
 tamen pœna illa solum infinita esset infinitate duratio-
 nis: in Inferno est infinitum tormentum, quod ignis
 infligit, non tantum, quia infinite durat, sed etiam, quia
 infinite affligit & cruciat.

Præj

UNIVERSITÄT
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

Præterea, Damnatuſ in ſuſtinendis tormentis
 hebit ſucceſſionem, ſed ſimul vnitimque ſuſtinet
 nia tormenta & pœnas, & vna non ſuc. edet
 uti in hac vita; ſed vna cum altera ſemper conuenit
 Et quod ſummè affligit illos miſeros, eſt, quod
 ſcant & videant cunſta tormenta, quæ patiuntur
 planè fruſtranea, inutilia, & idem ſemper, quod
 debetur Juſtitiæ, manſurum debitum: ſiquidem
 bitum irremiſſibile ſimul, & intolerabile, nec
 remittit, neque peccator patiendo ei ſatisfacet
 Poſt millia millium annorum, pœnarumque
 marum debitum hoc rursùm ad caput, principem
 redibit. Adhæc aliud occurrit motiuum, quod
 perè aggrauat peccatoris dammati triſtitiam
 Aeternitas cauſata à cauſa leuiſſima: Libera
 ſum æternum parit anima opprobrium, & tormentum
 maledictam commutationem breuis & momentaneæ
 delectationis in æternam pœnam & afflictionem

S. Aug. ſer.
 250.

*Rigor iuſtus Dei in puniendâ
 pœna æterna.*

Neque de ſuperfluo & nimio rigore accuſanda
 Diuina Juſtitia, quod culpam temporalem viuificat
 niatque pœnâ æternâ: ſiquidem conuenienter
 qui peccauiſſe contra Deum æternum, puniatur pœna
 nâ, inquit S. Bonauentura. Et qui peccauiſſe in
 ait S. Gregorius puniatur in æterno Dei; id eſt, qui
 cauit voluntate ſemper peccandi, ſemper quoque
 tur. Et remanens ſemper culpâ, ſemper remanens
 S. Thomas, cū in Inferno culpa remitti nequeat
 eſto nulla alia addeſſet ratio, malitia tamen & iniuſticia
 infinita, quam in ſe continet peccatum, talis
 meretur pœnam æternam, vt potè
 conuenientem,

S. Bonau.

S. Gregor.

S. Thom.

S. Aug.

*Fructus ex consideratione Aeternitatis
excerpendus.*

Ut hinc exordiamur, nullum est dubium, temporale
in infinitum excedi ab aeterno. Unde minima Inferni
pœna infinitè superat omnes pœnas huius vitæ, & mini-
mum cœli gaudium excedit cunctas Mundi huius con-
solationes. Nihilominus experientiâ compertum habemus,
nos plus allici & trahi rebus temporalibus, quàm
aeternis. Ratio & causa hæc est, quia voluntas non nisi ab
obiecto vicino & considerato seu cogitato movetur, nos
vero in contemplandis & considerandis rebus aeternis
valde negligentes, & considerationi rerum tempora-
rum toti immerfi sumus. Quamobrem non harum, sed
illarum rerum, puta, cœlestium contemplationi omni
studio & conatu incumbendum est, & ut asserunt sacri
Doctores, oportet *figere pedem in Aeternitate*. Hac con-
sideratione acquiritur cordis stabilitas: *Cor humanum, in
desiderio Aeternitatis non fixum, stabile esse non potest.* S. Bern.
Et anima aeterna desiderans presentibus non turbatur. Ad
hæc efficacissimum remedium est ad superandas cunctas
tentationes: *Remedium contra omnes tentationes, in uno
Aeternitatis desiderio conquiescere.* S. Bern.

Præterea, toto vitæ nostræ decursu, & in omnibus a-
ctionibus nostris res temporales solum in usu; at aeterna
in desiderio habendæ sunt: *Temporalia in usu, aeterna
in desiderio.* Sed præcipue S. Bonaventura modum expo-
nit, quo ad Aeternitatem tendere debeamus, nimirum,
per septem vias, quæ sunt: *Aeternorum intentio, aeterno-
rum meditatio, aeternorum contemplatio, aeternorum reue-
latis, aeternorum prægustatio, aeternorum affectio, isinet. som.*
Dispositio, videlicet, operando semper propter æ-
terna, eadem meditando, contemplando, & amando: &
tunc correspondebit Dominus Divinis illustrationi-
bus, affectibus, & transformationibus.

Et omnino rationi conforme est, quod, cum anima
in se aeterna sit, & propter aeterna creata, non se tempora-
libus

libus subdat rebus, sed intentione, cogitatione, affectu ad aeterna aspirer.

Concludo optimam praxi D. Gregorii propositam, utro accommoda. Quando te provocat & allectat & diuoluptas & oblectatio, dic: *Momentaneum, quod delectat: aeternum, quod cruciat.* Quando delectata d. perterreret, & quasi exanimat via virtutis, & cruciatu d. dic liberet: *Momentaneum, quod cruciat, aeternum delectat.* Hic est transitus, quem cuncti faciunt a momento ad Aeternitatem: at boni ab vno momento ad vnam aeternitatem gaudiorum: & mali a vno momento gaudiorum ad Aeternitatem tormentorum.

Vivarepraesentatio, si ve delinquitur alicuius miseri damnati.

CAP. XII.

UT haec memoria aeternarum infernalium poenarum vivacius & indelebili caractere nostris intur cordibus, non abs re erit, si ob oculos mentis am miserrimum & infelicissimum statum poenitentiam in praedam dati flammis averni, tam quod dicitur eiusque potentias, quam quod ad corpus cum pedibus & membris. Status miserrimus, Status omnium ad infernum aggregatione perfectus: est tumulus & congeries poenitentio omnium malorum, quae quis unquam sibi inferri possit: quia *Deus, qui est summus, qui deus est, habet in summo*: quemadmodum Deus est in summo esse, ita quoque summus erit in supplicio conditus, ut non remaneat dedecus peccati sine dolore, quod melius est, ut peccator iuste doleat in supplicio, quam ut punire gaudeat in peccato. In hoc consistit poenitentia & decor iustitiae, quod digna poena compendit ordinem peccati, & quantum peccator peccati voluntatem Dei, tantundem etiam patiatur poenitentiam.

S. Bonav.
so. 1. Brev.
s. 6.